

2.2.11

(ואכלי מילת נברא בר קורא) 30b → (משנה ה) 29b

1. לא המתיים יהללו יה ולא כל ירדי דומה: תהלים קטו, יז

2. ושבח אני את המתיים שפבר מתו מן החיים אשר המה חיים עונה: קהלת ד, ב

3. כי מי אשר יחבר אל כל החיים יש בטחון פי לבלב חי הוא טוב מן הארזיה המת: קהלת ט, ד

4. במתיים חפשי כמו חללים שכבי קבר אשר לא זכרתם עוד והמה מייד נגזרו: תהלים פח, ו

5. זכר לאברהם לאחיקם עבדו אשר נשבעת להם בן ותדבר אלהם ארצה את זרעכם ככוכבי השמים וכל הארץ הזאת אשר אמרתי אתן לזרעכם ונחלו לעולם: שמות לב, יג

6. עשה עמי אות לטובה וקראו שניאי ויבשו כי אתה ה' עזרתני ונחמתני: תהלים פו, יז

7. (ז) שאו שיערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבוא מלך הקבוד: (ח) מי זה מלך הקבוד ה' עוזו וגבור ה' גבור מלחמה: (ט) שאו שיערים ראשיכם ושאו פתחי עולם ויבא מלך הקבוד: (י) מי הוא זה מלך הקבוד ה' צבאות הוא מלך הקבוד סלה: תהלים כד

8. ה' אלהים אל תשב פני משיחך זכרה לחסדי דויד עבדך: דה"ב ג, מב

9. ביום השמיני שלח את העם ויברכו את המלך ויילכו לאהליהם שמחים וטובי לב על כל הטובה אשר עשה ה' לדוד עבדו ולישראל עמו: מ"א ח, טו

10. הודיעני ה' קצי ומדת ימי מה היא אדעה מה חדל אני: תהלים לט, ה

11. כי טוב יום בחצרוך מאלף בחרתי הסתופף בבית אלהי מדור באהלי רשע: תהלים פד, יא

12. מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמל תחת השמש: קהלת א, ג

13. סוף דבר הכל נשמע את האלהים ירא ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם: קהלת יב, יג

14. טוב פעם משחק כי ברע פנים ייטב לב: קהלת ז, ג

15. לשחוק אמרתי מהו לל ולשמחה מה זה עשה: קהלת ב, ב

16. ושבחתי אני את השמחה אשר אין טוב לאדם תחת השמש כי אם לאכול ולשתות ולשמח והוא ילגו בעמלו ימי חיי אשר נתן לו האלהים תחת השמש: קהלת ח, טו

17. ועתה קחו לי מנגן והיה כנגן המנגן ותהי עליו יד ה': מ"ב ג, טו

18. לחיו כערוגות הבשם מגדלות מרקחים שפתותיו שושנים נטפות מור עבר: ש"ש ה, יג

19. אל תען כסיל כאולתו פן תשנה לו גם אתה: משלי כו, ד

20. ענה כסיל כאולתו פן יהיה חכם בעיניו: משלי כו, ה

21. הנני מבא אותם מארץ צפון וקבצתיים מירקתי ארץ במ עור ופסח תרה וילדת יחדו קהל גדול ישונו הנה: ירמיהו לא, ז

22. בהר מרום ישראל אשתלנו ונשא ענף ועשה פרי והיה לארז אדיר ושכנו תחתיו כל צפור כל כנף בצל דליותיו תשכנה: יחזקאל יז, כג

23. יהי פסת בר בארץ בראש הרים ירעש כלבנון פריו ויציצו מעיר כעשב הארץ: תהלים עב, טז

24. מה שיהיה הוא שיהיה ומה שנעשה הוא שיעשה ואין כל חדש תחת השמש: קהלת א, ט

- I. כבוי חייב for שבת and in which cases he is different motivations for extinguishing a lamp on משנה ה
 - a. Exempt: if he is afraid of non-Jews, bandits, has a bad feeling, to let a sick person sleep
 - b. Liable: if he is saving the lamp, the oil or the wick
 - i. Observation (גמרא): this must follow ר' יהודה who holds that חייב, who holds that ר' יוסי
 - 1. If so: the case must be a חולה שיש בו סכנה (else he wouldn't exempt in the רישא)
 - a. However: if so, he should rule מותר, not just פטור (implying אסור)
 - 2. Answer: indeed, it is a חולה שיש בו סכנה, and "פטור" is parallel construction with "חייב" in סיפא
 - 3. ד' אושעיא taught that he should not extinguish but if he does so – exempt
 - a. Observation: that must be a case of חולה שאין בו סכנה and follow ר"ש (→ פטור)
 - ii. ר' יוסי exempts in all cases except for saving the wick, since he is making a coal (by extinguishing it)
- II. Aggadic excursus: vv. 1-24
 - a. Background: they asked whether to extinguish a candle before the ill
 - i. Homilies: vv. 1-11 (whether the dead or the living are in better circumstances)
 - ii. Answer: the נר of the life "trumps" the נר of שבת
 - b. Canonization: of קהלת and resolving the difficulties in the מגילה (vv. 12-18)
 - c. Canonization: of משלי and resolving the difficulties in the ספר (vv. 19-24)